

tioners Ledelse, er og har altid været denne: saa vidt muligt at forhindre Konflikter og gøre, hvad gøres kan, for at udjævne Uoverensstemmelser, saaledes at Konflikter ikke komme til Udbrud. Og jeg tror at kunne sige, at jeg har ført et ret afgørende Bevis for, at det i Almindelighed lykkes, derved, at jeg har paavist, at der ved 6 af vore Organisationer i Løbet af et Aar har været behandlet og afgjort 135 Sager af deres faglige Voldgiftsretter, ikke at tale om, at en Mængde Konfliktspørgsmaal ere behandlede paa en helt anden Maade, den sædvanlige Maade, nemlig ved Forhandling mellem de to Hovedorganisationers ledende Mænd. Det Antal Sager — og det er naturligvis i Almindelighed de vigtigste og største — som er afgjort paa denne Maade, skal jeg her slet ikke komme ind paa at nævne; det hører mere hjemme mellem Organisationerne indbyrdes. Men alt i alt er det en grundfalsk Betragtning, hvis man vil tænke sig endsige skildre de to Organisationer som to fjendtlige Magter over for hinanden. Det er saa grundfalsk, som tænkes kan, og det burde den ærede Ordfører have skaffet sig en lille Smule Kendskab til, inden han bragte den Ting frem her med saa fede og flotte Ord, som han har brugt ved Skildringen af det Forhold, der finder Sted mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Mindst lige saa umuligt staar det for mig, som det stod for den ærede Minister den 7. April, at lovgive her i vort Land med nogen Nytte paa dette Omraade. Og naar den højtærede Minister allerede saa grundig har undersøgt det indviklede Spørgsmaal vedrørende den australske Lov, forekommer det mig ganske unyttigt og ligefrem malplaceret nu at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse. Den ærede Minister har, det er min Overbevisning gjort, hvad der med Rimelighed kan forlanges af Ministeren i denne Sag, det er ganske unyttigt at besvære Ministeren med det paa ny. Jeg vil derfor for mit Vedkommende stemme mod Henvisningen og tilraade Tingets ærede Medlemmer, saa mange som ville følge mig, at gøre det samme. Den Sag kan vel Ministeren gøre sig bekendt med, og det har han vist ved sine Udtalelser forleden, men den er af en saa indviklet Beskaffenhed, at det er min Overbevisning, at der kun er ganske enkelte af dette Tings Medlemmer, der ville ofre saa megen Tid og Besvær, som er nødvendig for overhovedet at danne sig en virkelig begrundet Mening

om den omtalte Lov og dens Virkning, hvis den blev overført paa vore Forhold. Det er derfor, synes jeg, en ganske overflødig Foranstaltning nu paa ny at gaa til Ministeren, og det vil jeg derfor fraaade.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg skal lige, inden vi slutte, gøre nogle ganske faa Bemærkninger til de ærede Medlemmer, som have talt, i alt Fald til et Par af dem. Jeg vil da minde om, hvad jeg kan se ikke var unyttigt at fremhæve, da jeg begyndte Forhandlingerne i Dag, at Forholdet er simpelt hen dette, at jeg her paa hele Udvalgets Vegne anbefaler at henvise en Sag til Ministerens Undersøgelse, og det synes jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og til Dels ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) glemte i deres Udtalelser. Vi diskutere jo ikke et Lovforslag om tvungne Voldgiftsretter, forelagt enten privat eller af Ministeren; der er simpelt hen kun Tale om at henvise et Andragende om Voldgiftsretter til Ministerens Undersøgelse. Det maa der stødse mindes om, for de Herrer skeje, hvad de ogsaa gjorde de to andre foregaaende Dage, stadig ud og tale om noget helt andet. Udvalget beder jo kun Tinget om at henvise Sagen, hvad vi nu høre den sidste ærede Taler ikke en Gang vil, han vil stemme imod Henvisningen. Jeg haaber imidlertid, at da hele Udvalget med dets forskellige politiske Afskygninger er enigt, vil det nok gaa alligevel, især efter den Maade, hvorpaa den ærede Minister stillede sig. Saa vilde det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds beskyldt mig for, at jeg havde refereret den Lov, der har været Tale om, galt, eller ogsaa kendte jeg ikke, hvad der stod i den. Ja, Loven er saamænd ikke saa stor, der er kun 24 Paragraffer, nogle af dem ere kun paa et Par Linier. Jeg har refereret, at der siges, at Fagforeningerne skulle indregistreres som i den Ny-Zeelandske Lov. Jeg har refereret, at efter § 9 skulde der Voldgiftsmægling, og hvis det ikke førte til noget Resultat, skulde der oprettes Voldgiftsret. Og jeg har ikke været uvidende om, at § 8 siger, at Tvistigheder, hvori en indregistreret Fagforening er Part, kunne, naar Mægling forgæves er anstillet, med begge Parters Samtykke henvises til Voldgift. Men der staar en Ting til i den Paragraf, og det glemte det ærede Medlem at referere, der staar nemlig dette, at undergives Tvisten Voldgift,